

РЕШЕНИЕ

№ 1992

гр. София, 13.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.03.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Елица Райковска

Георги Бозуков

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1360** по описа за **2020** година докладвано от съдия Добромир Андреев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" против решение № 2609/15.04.2019г., постановено по адм. д. № 9993/2018г. на Административен съд–София-град. С решението дирекцията е осъдена да заплати на А. В. Д. сумата от 350 лв., представляващи обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди в периода 23.04.2018г.–20.09.2018г., от незаконосъобразното бездействие на администрацията във връзка с условията на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, ведно със законната лихва от датата на предявяването на иска на 20.09.2018г. до окончателното заплащане на сумата, като искът е отхвърлен до пълния предявен размер от 5000 лв.

Касаторът Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" (ГДИН) обжалва решението в осъдителната му част, като неправилно, поради нарушение на материалния закон, съдопроизводствените правила и е необосновано – касационно основание по чл.209, т.3 АПК. Касаторът твърди, че ищецът не е доказал реално претърпени вреди от посочените от него условия в ЗО "К.". Моли се обжалваното решение да бъде отменено в осъдителната му част, като се отхвърли предявеният иск.

Представителят на СГП дава мотивирано заключение, че касационната жалба на ГДИН е основателна.

Административен съд София - град, в настоящия състав, намира, че касационните жалби са подадени в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, и са процесуално допустими. Разгледани по същество, са неоснователни.

С обжалваното решение Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", С. е осъдена да заплати на А. В. Д. сумата от 350 лв., представляващи обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди в периода 23.04.2018г.–20.09.2018г., от незаконосъобразното бездействие на администрацията във връзка с условията на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, ведно със законната лихва от датата на предявяването на иска на 20.09.2018г. до окончателното заплащане на сумата, като искът е отхвърлен до пълния предявен размер от 5000 лв.

Съдът е приел, въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, че ищецът е пребивавал в ЗО "К." през процесния период за изтърпяване на наказание "лишаване от свобода". Съдът е установил, липсата на постоянен достъп до топла и студена вода, неефективната борба с паразитите, неосигуряване на достатъчно възможности за поддържане на лична хигиена, лоши битови условия в спалното помещение, е в нарушение на чл. 3, ал. 2 от ЗИНЗС. Отчитайки всички обстоятелства в съвкупност, както и продължителността на периода от 23.04.2018г. до 20.09.2018г., съдът е намерил, че следва да определи обезщетение по справедливост, съобразно чл.52 от ЗЗД, като счел, че за този период и за доказаните претърпени неимуществени вреди сумата в размер на 350 лв. е справедлива и обезщетява в пълен размер ищеца. Над тази сума до общата предявена от 5000 лева искът е неоснователен и недоказан, поради което е отхвърлен.

Решението е правилно. Не са налице посочените от страните касационни основания. Решението е изцяло съобразено с материалния закон.

Обосновани са изводите на съда, че за процесния период ищецът е бил лишен от постоянен достъп до топла и студена вода, налице била неефективната борба с паразитите, неосигуряване на достатъчно възможности за поддържане на лична хигиена и лоши битови условия в спалното помещение, в нарушение на чл. 3, ал. 2 от ЗИНЗС. Тези битови условия, дължащи се на бездействието на администрацията на ответника, обуславят основателността на иска.

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Разпоредбата на чл.4 ЗОДОВ предвижда обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

Съдебната практика на националните съдилища и на Европейския съд по правата на човека в последните години е константна в смисъл, че недостатъчната площ на спалните помещения, лошото осветление, недостатъчният приток на чист въздух, липсата на санитарен възел и достъп до течаща вода кореспондират на понятието "нечовешко" и "унизително" отношение, като превишават целите на изтърпяване на наказанието. Поради това изводите за основателност на претенцията в частта за нарушение по смисъла на чл. 13 вр. чл. 3 от ЕКПЧОС са обосновани и се споделят от настоящия съдебен състав.

Държавата следва да гарантира, че лицето е задържано при условия, които са съвместими с човешкото му достойнство, че начинът и методът на изпълнение на тази мярка не го подлагат на мъки или изпитания, надхвърлящи неизбежното страдание,

свързано със задържането, и че предвид практическите изисквания на лишаването от свобода, неговото добро здравословно състояние е съответно обезпечено. При преценяване на условията на задържането, следва да се вземат предвид кумулативните последици на тези условия и срока на задържането.

Поради това съдът правилно е приел, че в случая са налице всички кумулативно изискуеми предпоставки по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ вр. § 48 ПЗР ЗИНЗС и чл. 284 ЗИНЗС за частично уважаване на исковата претенция. Правилни и обосновани в съответствие с доказателствата са изводите на първоинстанционния съд, че в настоящия случай е налице незаконосъобразно бездействие на администрацията на ЗО "К." при осъществяване на административна дейност, налице са настъпили вреди за ищеца, които са в пряка и непосредствена причинна връзка с незаконосъобразното бездействие.

Настоящият състав намира, че в конкретния случай решаващият съд, изхождайки от конкретно събраните в хода на процеса доказателства, правилно е изтъквал както разпоредбите на закона, така и практиката на ЕСПЧ, отчитайки конкретните възражения и оплаквания на ищеца за характера на увреждането, степента и продължителността на причинените страдания и техния интензитет, както и предвид липсата на данни за настъпили вредни последици за него извън обичайните за лицата, поставени в такива условия, въз основа на което и след приложение на нормата на чл. 52 ЗЗД е определил размер на обезщетението по справедливост. Мотивираният извод на съда за частична основателност на иска е в съответствие с фактически установеното и със закона.

Предвид изложеното решението следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора не следва да бъдат присъждани разноски на страните по делото.

Водим от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК Административен съд София-град, II Касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2609/15.04.2019г., постановено по адм. д. № 9993/2018 г. на Административен съд – София-град.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ1.

2.